

สาธารณรัฐแอลเบเนีย (Republic of Albania)

ข้อมูลทั่วไป

พื้นที่ 28,750 ตารางกิโลเมตร ร้อยละ 77 เป็นภูเขา

ที่ตั้ง ตั้งอยู่ที่ทิศตะวันตกของคาบสมุทรบอลข่าน ทิศเหนือและทิศตะวันออกเฉียงเหนือมีอาณาเขตติดต่อเซอร์เบีย ทิศใต้และทิศตะวันออกเฉียงใต้ติดกับกรีซ ทิศตะวันตกติดกับทะเลเอเดรียติกและทะเล Ionian

สภาพภูมิประเทศ พื้นที่ส่วนใหญ่จะเป็นภูเขาและเนินเขา มีพื้นที่ราบเล็กๆ ตามแนวฝั่ง

เมืองหลวง กรุงติรานา (Tirana)

เมืองสำคัญ Durrës เมืองท่าริมฝั่งทะเลเอเดรียติก Shkoder ตั้งใกล้พรมแดนยูโกสลาเวีย Vlore เมืองท่าตั้งอยู่ชายฝั่งทะเลเอเดรียติก Korçe ตั้งอยู่ด้านตะวันออกเฉียงใต้ของประเทศ Elbasan ตั้งอยู่ใจกลางประเทศ

ประชากร 3,639,453 ล้านคน (2552 est.) ภาษาราชการ ภาษาแอลเบเนียและภาษากรีก

ศาสนา อิสลาม (70%) คริสต์นิกายออร์ทอดอกซ์ (20%) โรมันแคทอลิก (10%)

วันชาติ 28 พฤศจิกายน

เศรษฐกิจการค้า GDP (official exchange rate) 12.96 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ (2551 est.)

การเติบโตทางเศรษฐกิจ ร้อยละ 6.1 (2551 est.)

รายได้ประชาชาติต่อหัว 6,000 ดอลลาร์สหรัฐ (2551 est.)

โครงสร้าง GDP :

ภาคเกษตร 20.5%

ภาคอุตสาหกรรม 19.8%

ภาคบริการ 59.7% (ประมาณการปี 2551 est.)

สกุลเงิน : lek

อัตราแลกเปลี่ยน 79.546 lek = 1 ดอลลาร์สหรัฐฯ (2551)

อัตราการว่างงาน 12.5 % (2551 est.)

ภาวะเงินเฟ้อ ร้อยละ 3.4 (2551 est.)

งบประมาณ

รายรับ 3.458 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

รายจ่าย 4.175 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ (2550 est.) **สินค้าเกษตรที่สำคัญ** ข้าว โปด ผัก ผลไม้ น้ำตาล
ดุลบัญชีเดินสะพัด -918 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ (2550 est.)

มูลค่าการส่งออก 1.345 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ (2551 est.)

ตลาดส่งออกที่สำคัญ อิตาลี 67.7% กรีซ 5.4% เซอร์เบียและมอนเตเนโก 5.8% (2549)

มูลค่าการนำเข้า 4.898 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ (2551 est.)

ตลาดนำเข้าที่สำคัญ อิตาลี 32% กรีซ 17.7% ตุรกี 8.1% เยอรมนี 5.7% (2549)

เงินทุนสำรองระหว่างประเทศ 2.084 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ (2550 est.)

หนี้ต่างประเทศ 1.55 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ (2547)

เศรษฐกิจ

แอลเบเนียนับเป็นประเทศที่ยากจนที่สุดในยุโรป เศรษฐกิจอาศัยเกษตรกรรมเป็นหลัก ประชาชนสองในสามมีอาชีพเป็นกสิกรอยู่ในชนบท โดยแต่เดิมนั้น แอลเบเนียเป็นประเทศที่ผลิตน้ำมันดิบแต่ด้วยเครื่องมือและอุปกรณ์ที่ล้าสมัย ทำให้ผลผลิตมีคุณภาพต่ำและประสบปัญหาการขาดแคลนตลาดในการ ส่งออก วัตถุดิบที่สำคัญเช่น โครเมียม ทองแดง และนิกเกิล โดยเฉพาะตลาดในยุโรปตะวันตก นอกจากนี้ ปริมาณการผลิตกระแสไฟฟ้าพลังน้ำซึ่งเป็นแหล่งรายได้ที่สำคัญของประเทศ และมีจำนวนประมาณร้อยละ 12-15 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ (GNP) ลดต่ำลงเนื่องจากภาวะความแห้งแล้งในช่วงปี 2532-2535 ที่ผ่านมา และกระบวนการผลิตขาดประสิทธิภาพ ประกอบกับความต้องการของตลาด ในต่างประเทศลดต่ำลง ในด้านการเกษตรก็อยู่ในสถานะที่เลวร้ายเช่นกัน เนื่องจากสภาวะความแห้งแล้งดังกล่าว แอลเบเนียผลิตข้าวสาลีได้ประมาณ 500,000 ตันต่อปี และข้าวโพดในปริมาณที่ใกล้เคียงกัน แต่ก็ยังไม่พอเพียงต่อการบริโภคภายในประเทศ อุปกรณ์และเครื่องมือทางการเกษตรก็ขาดแคลนและล้าสมัย ดังนั้นผลผลิตทางการเกษตรจึงมาจากแรงงาน (โดยเฉพาะสตรี) เป็นส่วนใหญ่ แต่แรงงานขาดสิ่งจูงใจ ในการทำงาน ค่าจ้างแรงงานก็ต่ำมาก อย่างไรก็ตาม

ก็ดี ในปัจจุบันแอลเบเนียเริ่มดำเนินการปฏิรูปเปลี่ยนแปลงระบบเศรษฐกิจของตน อย่างจริงจัง โดยเมื่อกลางปี 2535 รัฐบาลได้นำแผนการปฏิรูปทางเศรษฐกิจแบบมหภาคมาใช้ ซึ่งรวมถึง การพยายามที่จะควบคุมด้านการเงินและการคลังของประเทศ การให้วิสาหกิจและอุตสาหกรรมขนาดย่อมพึ่ง ตนเองด้านการเงิน การให้เอกชนเป็นเจ้าของทรัพย์สินและกิจการ และการสนับสนุนการลงทุนจากต่างประเทศ นอกจากนี้ ก็ดำเนินนโยบายเปิดประเทศและขอรับความช่วยเหลือจากต่างประเทศ เศรษฐกิจได้ฟื้นตัวในปี 2536 สำหรับชาวแอลเบเนียส่วนใหญ่ การปฏิรูปเศรษฐกิจครั้งนี้จำเป็นต้องใช้เงินเป็นจำนวนมาก ทำให้แอลเบเนียต้องการความช่วยเหลือด้านอาหารเป็นมูลค่าถึง 1.0 พันล้านเหรียญ สหรัฐฯ ในปี 2534 และ 2535 เพื่อป้องกันการขาดแคลนอาหารครั้งใหญ่ การฟื้นตัวครั้งนี้ ส่วนหนึ่งก็มาจากรายได้ ของประชาชนจำนวนร้อยละ 5 ที่ทำงานอยู่ต่างประเทศ ส่วนมากในประเทศกรีซและอิตาลี กล่าวกันว่า แอลเบเนียจำเป็นต้องใช้เงินทุนถึง 2.5 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ ในการเยียวยาและบูรณะเศรษฐกิจของตน ซึ่งในเรื่องนี้ หลายประเทศได้ให้ความช่วยเหลือบริจาคเงินแก่แอลเบเนีย เยอรมันตะวันตกได้เสนอให้ความช่วยเหลือในด้านอุปกรณ์และเครื่องมือต่าง ๆ มูลค่าประมาณ 15 ล้านดอลลาร์เยอรมัน เพื่อเป็นสื่อสัญญาณ ที่ดีต่อความสัมพันธ์ระหว่างกันในอนาคต ส่วนอิตาลีก็แสดงความประสงค์จะให้ความช่วยเหลือกับแอลเบเนีย

การเมืองการปกครอง

ประธานาธิบดี นาย Bamir Topi (24 กรกฎาคม 2550)

นายกรัฐมนตรี นาย Sali BERISHA (10 กันยายน 2548)

รัฐมนตรีต่างประเทศ นาย Lulzim Basha

การเมือง

แอลเบเนียได้รับเอกราชจากตุรกีในปี 2456 แต่ถูกยึดครองโดยอิตาลีและเยอรมัน ระหว่างปี 2483-2488 จนกระทั่งในปี 2489 พรรคคอมมิวนิสต์แอลเบเนีย หรือ The Communist - led National Liberation Front (NLF) เข้ายึดอำนาจปกครองประเทศ โดยมีพรรคคอมมิวนิสต์ยูโกสลาเวีย (เดิม) เป็นผู้สนับสนุน พรรค NLF (ต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็นพรรคกรรมกรในปี 2492) นำโดยนาย Enver Hoxha ได้ล้มระบอบกษัตริย์ลง และสถาปนาสาธารณรัฐประชาชนแอลเบเนียขึ้นเมื่อวันที่ 11 มกราคม 2490 ปัจจุบันแอลเบเนียมีนาย Pandeli Majko เป็นนายกรัฐมนตรี และคาดว่าจะทำให้แอลเบเนียกลับคืนสู่เสถียรภาพ เนื่องจาก นาย Majko เป็นคนรุ่นใหม่ที่มีความคิดไม่รุนแรงซึ่งอาจสามารถประสานข้อขัดแย้งระหว่างพรรคร่วมรัฐบาลและฝ่ายค้าน และนาย Majko เป็นผู้ที่ได้รับการยอมรับและสนับสนุนจากนานาประเทศเพราะมีนโยบายที่นำไปสู่การปกครองที่เป็นประชาธิปไตยและการค้าเสรีมากขึ้น โดยพยายามแก้ไขระบบเพื่อขจัดปัญหาอาชญากรรม ปัญหาคอร์รัปชัน และการลักลอบค้าสินค้าผิดกฎหมายซึ่งได้รับการตำหนิจากประชาคมระหว่างประเทศ และหากสถานการณ์โคโซคลี้คลายก็จะยิ่งทำให้แอลเบเนียมีเสถียรภาพมากยิ่งขึ้น เนื่องจากรัฐบาลจะได้ใช้ทรัพยากรและเวลาที่ทุ่มเทให้กับการแก้ปัญหาผู้ลี้ภัยไปพัฒนาประเทศในด้านอื่น

ระบบการปกครอง

แอลเบเนียมีการปกครองแบบสาธารณรัฐ (Republic) และมีประธานาธิบดีเป็นประมุข ซึ่งได้รับการเลือกตั้งจากสภา มีวาระดำรงตำแหน่ง 5 ปี แอลเบเนียมีระบบสภาเดียว ประกอบด้วย สมาชิกจำนวน 155 คน โดย 115 ที่นั่งจะได้รับเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน และ 40 ที่นั่งจะมีการจัดสรรกันตามสัดส่วนคะแนนเสียงที่แต่ละพรรคได้รับการเลือกตั้งเข้ามา สมาชิกจะอยู่ในตำแหน่งคราวละ 4 ปี แอลเบเนียแบ่งการปกครองส่วนท้องถิ่นออกเป็น 26 เขต (districts) ในแต่ละเขตบริหารโดยสภาประชาชนของท้องถิ่น โดยสมาชิกสภาจะมีวาระการดำรงตำแหน่ง 3 ปี รัฐธรรมนูญสังคมนิยมของแอลเบเนียปี 1976 ได้ถูกยกเลิกเมื่อเดือนเมษายน 2534 และใช้ basis law แทน เมื่อเดือนพฤศจิกายน 2537 ร่างรัฐธรรมนูญได้ถูกคัดค้านในการลงประชามติ ปัจจุบันแอลเบเนียยังไม่มีรัฐธรรมนูญถาวร

ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับสาธารณรัฐแอลเบเนีย

ความสัมพันธ์ทวิภาคี

ประเทศไทยได้สถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตกับแอลเบเนียเมื่อวันที่ 30 กันยายน 2525 และได้มอบหมายให้สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงเบลเกรดมีเขตอาณาครอบคลุมถึงแอลเบเนีย เอกอัครราชทูตคนแรกของไทยได้ยื่นพรราชสาสน์ตราตั้งต่อประมุขประเทศแอลเบเนียเมื่อวันที่ 27 มิถุนายน 2527 ปัจจุบันสถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงโรม เป็นผู้ดูแลแอลเบเนียสืบแทนสถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงเบลเกรด สำหรับแอลเบเนียนั้นได้แต่งตั้งเอกอัครราชทูตแอลเบเนียประจำกรุงเทพฯ ลัดัมเปอร์ เป็นเอกอัครราชทูตประจำประเทศไทยอีกตำแหน่งหนึ่งด้วย ความสัมพันธ์ระหว่างไทยและแอลเบเนียดำเนินไปด้วยความราบรื่น แต่ยังไม่มีการแลกเปลี่ยนการเยือนและยังไม่มีความตกลงใดๆ ระหว่างกัน แต่ขณะนี้แอลเบเนียได้ส่งร่างความตกลงว่าด้วยการยกเว้นการตรวจลงตราหนังสือเดินทางทูตและราชการ และร่างความตกลงว่าด้วยความร่วมมือด้านเศรษฐกิจและการค้า มาให้ฝ่ายไทยพิจารณา ซึ่งกำลังอยู่ในระหว่างการพิจารณาของหน่วยราชการที่เกี่ยวข้องจากการเปลี่ยนแปลงรัฐบาลแอลเบเนีย ซึ่งรัฐบาลใหม่ได้รับการยอมรับและสนับสนุนจากนานาประเทศ เนื่องจากมีนโยบายที่นำไปสู่การปกครองที่เป็นประชาธิปไตยและการค้าเสรีมากขึ้น จะช่วยส่งเสริมให้ไทยและแอลเบเนียมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดในด้านต่างๆ ระหว่างกันเพิ่มขึ้น

ที่มา: กระทรวงการต่างประเทศ และ CIA: The World Fact Book

Last Updated 05/10/2552